

29 maart 2020

Desiree van Keulen

thema woestijntochten

serie Voeden en gevoed worden

“En ik ga ook!”

Begin maart 1945 zegt mijn moeder tegen haar ouders: “En ik ga ook. Dat kan ik best. Ik ben al veertien! Kinderen mogen de IJsselbrug wel over van de Moffen!”

Ze loopt van Vlaardingen richting Nijverdal. In 1943 logeerde ze daar bij een gezin. Daar was voldoende te eten.

Ze noemde het “Luilekkerland”. Die familie heeft haar laten weten dat ze best nog een keer mag komen!

Mijn Oma heeft met veel moeite eten uitgespaard. Met een koekjesblik met afgepaste porties erwten en bonen, begint ze haar tocht.

Mijn oma drukt haar op het hart om elke dag één portie op te eten. Niet meer, niet minder.

Niet meer dan 1 portie per dag. Dat zal niet meegevallen zijn als je ondervoed bent, 14 jaar jong, midden in de winter.

Mijn moeder moedigt zichzelf aan met een Bijbelverhaal. Het verhaal van het volk Israël dat 40 jaar door de woestijn trekt; op weg naar het beloofde land. Dan is Nijverdal veel minder ver. Wat haar erg dwars zit is de oversteek van de IJssel. Het volk Israël kon de Rietzee over, omdat God de wateren deed wijken. Maar... dat kan nu vast niet meer.

Keer op keer lijdt het volk Israël op zijn tocht door de woestijn, honger en dorst. Zo erg dat ze terug verlangen naar de “vleespotten van Egypte.”

Hoe vaak in de geschiedenis zijn mensen niet op weg gegaan, weggevlucht van geweld, oorlog, armoede en honger?

Hoe vaak gaan geweld, armoede en honger niet samen? Ook nu.

Welke woestijntocht heeft u afgelegd? Of bent u nog onderweg? Kunnen wij ontkomen aan het corona-virus?

Hoe blijf je op de been? Heb je reisgenoten? Hoe gedraag je je? Zijn er leiders op wie je terug kunt vallen?

Val je terug op je geloof in God, jouw God?

Het volk van Israël loopt er keer op keer tegenaan: honger, dorst, onzekerheid.

God heeft hun voorouders een land beloofd, dat over zal vloeien van melk en honing.

Maar, ze worden achtervolgd door de Egyptenaren, lijden honger en dorst.

Zij roepen hun leider Mozes ter verantwoording. Mozes richt zich tot God.

En dan gebeuren er wonderen: farao en zijn leger verdrinken; bitter water wordt zoet; er valt manna uit de hemel; er komt water uit de rotsen. Kunnen zij op Mozes vertrouwen? Kunnen ze God vertrouwen?

Sommigen van hen hamsteren manna, bang dat er morgen niets meer valt. Komen ze ooit aan in dat beloofde land?

Er sterven mensen onderweg: moeders, vaders, vrienden, kinderen. Van ouderdom, ziekte, uitputting...

Wij weten uit de Bijbel dat het volk Israël op een dag is aangekomen in dat beloofde land.

Mijn moeder steunt op Bijbelverhalen; verhalen die haar door haar ouders zijn doorverteld. Ze eet - bij een boerenfamilie even buiten Gouda - zeer zure, maar heerlijk warme karnemelkse pap.

Als ze in een verlaten speeltuin uitrust, geeft een man haar limonade. Surrogaat limonade, maar toch!

Ze vindt een soort reisgenoten: een jongen en meisje van haar leeftijd. Zij deelt met hen een portie van haar eten.

Ze schrijft : “Was dat stom? Maar ik had dat thuis toch zo geleerd?”

Haar reisgenoten delen hun ervaringen. Zij kennen de kloosters waar zij kunnen eten en slapen.

Zijn dat wonderen? Verricht door mensen? Mensen geïnspireerd door hun overtuiging?

Mijn moeder is niet in Nijverdal aangekomen. Voorbij Utrecht, wordt zij gewaarschuwd door reisgenoten die omgekeerd zijn. Het is levensgevaarlijk. Er is een aanslag gepleegd op de hoogste SS'er, op Rauter. Niet aangekomen in haar 'beloofde' land, maar wel gewaarschuwd voor erger, komt ze weer thuis. Een aantal moeilijke ervaringen rijker.

In veel traditionele verhalen, maakt de hoofdpersoon een tocht over hoge bergen en door diepe dalen. Als hij op zijn reis mensen of dieren helpt, dan krijgt hij iets mee voor onderweg. Iets wat hem in gevaar zal helpen. Want ergens op zijn reis moet hij een draak verslaan. Als dat lukt, vindt hij een schat. Een schat die hij thuis moet delen.

Nee, zo gaat het in het leven lang niet altijd. Mensen krijgen niet altijd hulp, sterven van de honger, komen niet thuis... of ze komen ergens aan waar niet iedereen ze met open armen ontvangt. Dat zijn bittere ervaringen. Verhalen die niet bemoedigen, maar ons wel kunnen aansporen tot liefdevolle daden. De verhalen met een goede afloop, kunnen ons op de been houden. Onderweg naar beloofd land.

Ik wens iedereen een goede thuiskomst. Een thuiskomst met een schat. Een schat om te delen.

Ekklesia Leiden
Rapenburg 100
2311GA Leiden
www.ekklesialeiden.nl
info@ekklesialeiden.nl